

1997 - 2004

Τα μελωδοημένα

Χρίστια Α. Μίτλετον

Κύπρος, 2004

Ανήμερα γιορτής

Σαν δραπετεύω απ' τη σαγήνη του γαλάζιου
κουρασμένη από ηδονή
μη με καλωσορίσεις
να μην ξεμείνεις απ' οργές
και συνηθίσεις να μετράς τις αμαρτίες

Κι ας είν' το χαμογέλιο τους βαρύ
που το χρεώθηκα ανθρώπων τάμα
ήρθες και έμεινες σα γεύση από βροχή
κι ήθελα απόψε να γευτώ αγάπης κλάμα

Είπα να φύγω ανήμερα γιορτής
μην γύρουνε οι ουρανοί
στα χρόνια σου επάνω
να μην ξεμείνεις απ' οργές
και συνηθίσεις να μετράς τις αμαρτίες

Κι ας είν' το χαμογέλιο τους βαρύ
που το χρεώθηκα ανθρώπων τάμα
Έρθες και έμεινες σα γεύση από βροχή
Θα' θελα απόψε να γευτείς αγάπης κλάμα

Αποχαιρέτισε

Τον κίτρινο αέρα τον κρατούσα στις παλάμες μου και έκαιγε
κι έκανες να μοιάζει η ορμή γαλήνιο χαϊδεμα
στον κόσμο μην τρομάξουνε τα χρόνια μου.

Στεγνές κι οι τρικυμίες
στεριές να περπατάμε και να φεύγουμε
ατάραχοι στα μεγάλα ταξίδια μας.

Κι όλα μες τα μάτια σου κλειστά φωτιές και τέρατα
να πνίγεις με μια χούφτα υπομονή.
Υπομονή.

Γαλήνεψε... Γαλήνεψε...
Όπως τα άφησε ο κόπος των χρόνων αγάπα τα.
Σαν θύμισες κι αυτά φορτία πια βαριά αποχαιρέτισε.

Θα φύγουμε κι εμείς με δύναμη που νείρεται τ' ανείδωτα ανθρώπινα
Και παίρνουμε τη ρότα σου και πήραμε τις θάλασσες
μες την κοσμοπλημμύρα να σε βρίσκουμε.

Στεγνές κι οι τρικυμίες στα μάτια σου αν είναι
κι ακούραστοι κι αγίνωτοι οι πόθοι σου
Ατάραχοι στα μεγάλα ταξίδια σου.

Τον πύρινο αέρα μέτρα μες τις παλάμες σου
κι άντεξε με μια χούφτα υπομονή.
Υπομονή.

Γαλήνεψε... Γαλήνεψε...

Άστατη Πλωριά

Άστατη πλωριά, να μείνω στ' ανοιχτά,
να παγιδεύω τους αγέρηδες στα σχήματα
της φαντασίας μου,
μην αλαργέψεις και σε χάσω πριν σε φτάσω.

Μ' ένα δαρμένο ονειροπόλημα,
πάνω σ' ανήλιαγες ελπίδες να περνώ,
να σε τρομάζω,
σταλιά -σταλιά να κυβερνώ όλα τα πέλαγα.

Δεν είναι έτσι ωσάν φαντάστηκες η θάλασσα...

Μ' ένα δαρμένο ονειροπόλημα,
πάνω σ' ανήλιαγες ελπίδες σου περνώ,
να σε τρομάξω,
σταλιά -σταλιά σε κυβερνήσανε τα πέλαγα...

Δεν είναι έτσι ωσάν φαντάστηκα η θάλασσα...

Δεν σε κατηγορώ

Δεν σε κατηγορώ που μ' αγαπάς
κι ας κοντανασαίνω σε δακρύβρεχτο σκοπό
για την αδολεσσία της παραφροσύνης σου.

Είναι που συνήθισα να μένω εδώ
σαν θλίψη στα χρώματα μιας υδατογραφίας
που δεν κατάλαβες ποτέ τι θέλω να σου πω.

Δεν σε κατηγορώ που μ' αγαπάς
κι ας τόσο αδιάφορα απόψε με λυγά
τούτη η παγερή η ματαιοδοξία σου.

Είναι που συνήθισα να σ' αγαπώ
χαράμι κι η πορφύρα του ονείρου να πνιγώ
που δεν κατάλαβες ποτέ τι θέλω να σου πω.

Λόγια της ομίχλης είναι τα λόγια μου
που ζεις με μιας χαραματιάς φως
κι εγώ χρειάζομαι ολόκληρο τον ήλιο.

Μήνυμα εξόδου

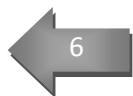

Έφυγα γιατί κόρεσαν όλες μου τις στιγμές
αγάπες που μου γύρευαν να ορθώσω
παραπετάσματα στον εαυτό μου
Έφυγα γιατί κοίταξα στα μάτια μου ένα φως
και τρόμαξα που χρόνια κουβαλάω το λυγμό του.

Και τη βροχή του να λιμνάζει στα φτερά
για να σαλπάρω μ' ατελεύτητα τα όνειρα
Έφυγα και μέθυσσα τρελά
μ' έναν αγέρα να φουσκώνει στα πανιά
στα σκισμένα καραβόπανα γαλήνη...

Έφυγα γιατί άκουσα να παίζουν μουσικές
και τρόμαξα που χρόνια κουβαλάω το λυγμό τους.

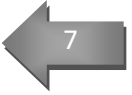
Φλεβάρης

Να' φτανε μονάχα τούτη η φωνή,
ένα για τα τόσα να σου ψιθυρίσω σ' αγαπώ.
Στα δάκρυα του Φλεβάρη στενάζουν οι ελπίδες
μα μένω ακόμα εδώ
με την αγάπη σου να ψάχνω κάποιο όνειρο να βρω.

Έχω αντέξει μάτια μου πολλά.
Λέγε μου συχνά λόγια της αγάπης
δύναμη να παίρνω και παρηγοριά,
πες το μου ξανά πως θα είσαι εδώ,
άλλη μια φορά κι αυτό είναι αρκετό.

Φορτωμένες Καθημερινότητες

Να ξεθυμαίνουνε ψυχή μου οι μαχαιριές
στα κορμιά μας απάνω κι η αγάπη να σώζεται
σ' αλύθμενα τα βάθη της υπομονής
απ' τα άγρια τα κύματα φύλαξα την ορμή
συντροφιά μου και συγχώρεση.

Πώς αντέχουμε ψυχή μου οι Παναγιές
σε κόσμους ανθρώπινα απεριποίητους
να στερεύει η πληγή στα πείσματα απάνω
κι η ανοχή ευχαρίστηση
σε φορτωμένες καθημερινότητες.

Φύλαξα

Φύλαξα του πελάγου την όργητα
να παρασέρνω των ανθρώπων τα κρίματα
και να γυρίζω.

Φύλα μου τις απανεμιές
να κανακεύω του κόσμου τα άδικα
και να γυρίζω.

Εκεί που σμίλεψαν χορταστικά την άγνοια.
Και έφταιξα.
Εκεί που μ' άφησαν ν' ακροπατώ στον ίσκιο σου.
Και χάθηκα

Έξω απ' τα φανερά τ' ανύπαρκτα.
Έξω από τα δικά τα κάλπικα.
Και ψάξε να με βρεις στους ύπνους σου.
Απλή η επιβίωση.

Μέτρα την αγάπη μου

Δε θα σου πω πως φοβάμαι
έτσι όπως ρίχνεις διάχυτο το φως,
πύρινα τα ξέφωτα των μεσημεριών
αγρύπνια μου.

Μέτρα την αγάπη μου με πίκρας κεράσματα
κι άσε να φεύγω εγώ σαν όνειρο απατηλό.

Η απουσία και το σύντομο βίωμα,
οι αποστάσεις και τα όρια μια δίψα μια φωτιά
έτσι είν' η έπαρση που πλάθουνε τα όνειρα
στις μεγάλες φοβέρες τους.

Μέτρα την αγάπη μου με πίκρας κεράσματα
κι άσε να φεύγω εγώ σαν όνειρο απατηλό.

Μοιάζω

Εγώ έχω αράξει σε τραγούδια μοναχικά
κι εκεί παλεύω, δραπετεύω, ανασταίνομαι.
Πώς μοιάζουν τα καράβια μου τα αλλιώςτικά.
Πώς μοιάζουνε πού να σου εξηγώ.
Αλάργα σ' άσκοπους πηγαιμούς.
χωρίς ψυχή πώς να μ' ακολουθήσεις.

Μοιάζω με κάτι αναίτιες σταγόνες
σε κύκλο διαβρωτικά στενάχωρο,
ανεπαίσθητα γλιστρώ οικεία και αγνώριστη
και δίνομαι σε γρήγορο χορό.

Η ανοχή σου η ενοχή σου η καταδίκη σου η ύπαρξη
θα με γνωρίσεις την ώρα που θα σε σημαδεύουνε.
Θα βγάζεις απ το κέλυφος τον άγονο τον πόνο σου
και θα μαζεύεις κομμάτια αστραπές
πώς θα γευτείς αρμύρα αναπόφευκτα φαρμακερή.
αρμύρα αναπόφευκτα φαρμακερή.

Μοιάζω με κάτι αναίτιες σταγόνες
σε κύκλο διαβρωτικά στενάχωρο,
ανεπαίσθητα γλιστρώ οικεία και αγνώριστη
και δίνομαι σε γρήγορο χορό.

Όσο κρατάει ένα όνειρο

Μια μοναξιά οι άνθρωποι και χάθηκα
σ' αγέρηδες πυρετικούς και χίλια χρώματα.
Κι εσύ παραίσθηση που γέμισες το νου
τόσους σκοπούς βιαστικούς
πάρε το δάκρυ μου και δεξ
πόσο σ' αγάπησα.

Όσο κρατάει ένα όνειρο μιας νύχτας μαγικό
ύστερα πάλι θα' χει φύγει ό, τι αγαπώ.

Μια μουσική που ψιθυρίζω από παιδί
και δυο στιχάκια που αγάπησα πολύ.
Σαν παρακάλια που χτυπάνε τον κλειστό
τον ουρανό για να με κρύψεις
λίγο να ονειρευτώ.

Όσο κρατάει ένα όνειρο μιας νύχτας μαγικό
ύστερα πάλι θα' χει φύγει ό, τι αγαπώ.

Πες για τα όνειρα

Πες για τα όνειρα που μας μεγάλωσαν και δεν υπάρχουν πια,
για τα αστεία που δεν χώρεσαν στα παραμύθια μας και γίνανε μελαγχολίες,
για ό, τι έχω αγαπήσει και πουλήθηκε στον κάλλη καιρό,
για ό, τι έχω ζήσει και χαράμισαν μες την ανυπαρξία.

Η σκεβρωμένη μου ελπίδα σκιαγραφεί θολή τη ματαιότητα,
η προδομένη μου αγάπη σκισάρει πια γκριζόχρωμη την ερημιά μου.
Ποτέ δεν σμίγουν οι σκιές κι άπειρες είναι οι στιγμές π' ακροβατώ στη φαντασία,
μες τους αγέρηδες που σκιάζομαι μα ζω κρυφής απελπισίας.

Φωτιάζεις ύπουλα στ' ατέρμονο απόλυτο,
έτσι σε φέρνει αντανάκλαση στα μάτια μου
και γίνεσαι κορύφωση.
Σα νοσταλγία που γαλήνεψε η αποχή,
ο σαρκασμός πλανεύει αλύπητα τη μοναξιά.

Προσευχή

Εκεί στην άκρια του ονείρου
στην πιο παγερή μου μοναξιά,
Θεέ μου, για πόσα θέλω να δακρύσω.
Δώσε μου μια στάλα ελπίδα,
δώσε ένα στόχο για να ζω,
εσύ που μ' έμαθες πως πρέπει ν' αγαπώ.

Αν ήξερα δυο λέξεις μόνο ωραίες,
αν ήξερα λίγο να τραγουδώ,
Θεέ μου, πόσα θέλω να σου πω.
Δώσε ένα φως για να κρατάω,
δώσε μια στιγμούλα σκοπό,
εσύ που μ' έμαθες πως πρέπει ν' αγαπώ.

Σου μιλώ

Σου μιλώ με τα μάτια για τις σκοτεινές όψεις των φεγγαριών,
αν το νοιώσεις ποτέ τον παλμό της σιωπής, θα το δεις πως φοβάμαι τη ζωή.

Νά' φταναν οι μέρες να ξημερωθώ εδώ,
πίκρα μου το ξέρω στάλα-στάλα θα σε πιω,
μα υπάρχει λόγος να γυρίσω,
κι ας είναι χίλιους δρόμους να τους περπατήσω απ' την αρχή.

Σου μιλώ στα τραγούδια με τους στεναγμούς χαμένων αστεριών,
τα' αναφιλητά των ονείρων και της νοσταλγίας τον πανικό,
θα' θελα να ήσουν εδώ.

Νά' φταναν οι μέρες να ξημερωθώ εδώ,
πίκρα μου το ξέρω στάλα-στάλα θα σε πιω,
μα υπάρχει λόγος να γυρίσω,
κι ας είναι χίλιους δρόμους να τους περπατήσω απ' την αρχή.

Θά'ρθει καιρός

Ας την αλήθεια να ταλαντεύεται τώρα σιωπηλά
σε μιαν αγάπη χωρίς επιβεβαίωση καμιά.
Θα σ' αποκαλυφθεί γυμνή η παρεκτροπή
σαν η φθορά θα καθηλώσει μάτια μου
και τα υπόλοιπα κομμάτια μου με τη σειρά...

Μη με κατηγορείς που μένω παιδί,
αχόρταγο από τρυφερότητα και παραμύθια.
Δε σου κλέβω καθόλου περισσότερο από δυο λάγνα χάρδια,
για ναν η αγάπη μάτια μου μια πράξη καθαρής ομορφιάς.

Θά'ρθει καιρός που ξεσπάσω μάτια μου με τρελό μεγάλωμα
απότομα απρόσιτο απότομα αγέλαστο
κυβεύουνε ανέλπιστα τις άοπλες αντοχές
κι εσύ οικτίρεις μάτια μου
τη φαινομενική μου αθωότητα...

Θα σε γυρέψω

Θα σε γυρέψω
στο παγερό μούχρωμα των Σεπτέμβρηδων,
που θα χαϊδεύουν το κενό σου
αμυδρά παραμιλητά.
Πίσω απ' τις κουίντες
που το θρόισμα του ονείρου θα σιωπά,
θα σιωπά σαν θα λογίζεται
την τόση απουσία σου.

Σε μουδιασμένο ιδρώτα
ανεμοδαρμένης ουτοπίας,
στο ακροβάδισμα της μοναξιάς,
ήχοι της λήθης
και στο ίδιο παραλήρημα μουρμουρητά.
Το θύμισμα το σκίρτισμα
και το φτερούγισμα της νοσταλγίας,
που θ' αδράξει αυτό το λίγο μου
για να σε ξαναδώ.

Το χειροκρότημα

Να κλάψω για όνειρα και να' ναι το δάκρυ μελίχιος πόθος φευγιού ακατανίκητου
πώς μένει τ' ακράτητο τώρα χειροκρότημα τ' ακυβέρνητου τρελού να ορίζει το νου.

Και δίνομαι σε αινίγματα άλυτα παιδικά αφελής θηρευτής του ανύπαρκτου απόλυτου
με πίστη τόσο καταστροφικά υπαρξιακή λες κι η αγάπη είναι ομορφιά πρωτοφανέρωτη.

Κι όταν η θλίψη στοιβαχτεί μες τα περάσματα θα πω οι έρωτες δεν ήτανε για να τους ζήσουμε
για να τους αγαπήσουμε μονάχα με τη φαντασία μας την πλανερή.

Είναι βαρύ το τίμημα της ανεμελιάς, μελίχιος πόθος φευγιού ακατανίκητου,
πώς μένει τ' ακράτητο τώρα χειροκρότημα τ' ακυβέρνητου τρελού να ορίζει το νου.

Δύσεως καιρός

Ενύπνιο παραμιλητό και ένθεες εμπνεύσεις
θρυμμάτισαν απόψε τα προσωπεία σου
μη δοθείς ξανά σ' ενάλιους ήχους.
Διαχείμασες μ' έκνομα χάρδια
και δρόσο δεν φύλαξαν εφέτος οι δρίμες
να ξαποστάσεις.

Το γλαρόνι κραυγάζει κι εσύ ερωτεύεσαι μ' άργητα
τι εμορφάδα να' χει το κύμα να σπάει στα μέλη σου.

Διάλεξες δύσερω καιρό να γυρίσεις
σαν ο ασφόδελος εδίψασε εναγκαλίστηκε
τις έμπυρες λειψοφεγγαριές
για να μάθει πως δεν μουσκεύει το δροσόπαγο με βρόχινο νερό
για ένα δοκίμι αγάπης μάτια μου.

Από συνήθεια

Στέγνωσε μες την αγκαλιά μου το δέρμα της θάλασσας
και μες τις φλέβες τις σκαμμένες μου τώρα κυλά
σαν καταλύτης σαν γδάρτης της αφής μου
η γαλήνη μου.

Δώματα κάτοπτρα μιας συννεφιάς με σίξη αλάθητη
σε κουβαλήσανε να σε γευτώ σε κρασοπότηρο
και πιο λειψός ομολογώ μου παραδίνεται ο αναστεναγμός
από συνήθεια.

Έτσι φτάνει το φως στη μέρα...
Παρήγορα.

Το επόμενο το ανασάλεμα

Δεν είσαι για τα αλαβάστρινα ρόδα εσύ.
Η άλως σου άθυρμα για τους ακαταλάγιαστους αλχημιστές.
Ερήμην σου θα πιούμε αμβροσία,
κι οι αζαλέες θα τους ομορφαίνουν τα στήθη.
Θά' ρθει και ο Αποβροχάρης να κεράσει
αλισάχνη και δυο σταξιές αιθάλη για αναπνιά.
Ξέρω... ανονείρευτος είναι ο ύπνος του Αλωνάρη
π' αδημονούσες να απαλόγερνες σε απάνθισμα με γιασεμιά...

Πάρε τ' αβρό μου το όνειρο για τ' Απηλιώτη το επόμενο το ανασάλεμα...

Κάθε που ενδίδω («σ'άλλο καιρό»)

Κάθε που ενδίδω και σ' αγαπώ παγιδεύομαι,
ένας σου κύκλο για κάθε μου δάκρυ ίδια φωτιά.
λίγο για να σε πιάσω και να το μετανιώσω.
Σαν αραδιάζω στα παράθυρα τα κλάματα,
να λες πως είναι η βροχή που δυνάμωσε,
ο, τι απέχει και από τους δυο ψυχή μου είναι λύτρωση.
Θ' αγαπηθούμε πιο σωστά σ' άλλο καιρό...

Όλη η δύναμη στο πείσμα μιας άρνησης,
φως φλογερό, στο ύψος σου μεγάλωσα.
Περπάτησα τη θάλασσα και τύλιξα με ήλιους τη ψυχή.
Και τους βυθούς και τις φωτιές αγάπησα.
Και βγήκα από το σώμα μου και άγιασα.
Ταξιδεμένη και αγύρευτη.
Αγαπημένη και μακρινή...

Στου φιλιού το γειτόνεμα

Με αταξίδευτες τις κορυφές όσο π' ανέβασα
ένα φεγγάρι να μου φέρνει το προφίλ σου όπως το θέλω, αδιάστατο.
Κυλάνε τα χάρδια σου σε τρύπιες στέγες για να με φτάσει η ζεστασιά σου ξέσκεπη
κι ακοίμητη στου φιλιού το γειτόνεμα.

Πώς ξόδεψαν το βλέμμα τους τα μάτια μας,
αδιάφορο που γίναμε κραυγή σε μια στιγμή λιποταξίας μας.
Κυλάνε τα χάρδια σου σε τρύπιες στέγες για να με φτάσει η ζεστασιά σου ξέσκεπη
κι ακοίμητη στου φιλιού το γειτόνεμα.

Με αταξίδευτες τις κορυφές όσο που ανέβασα
ένα φεγγάρι να μου φέρνει το προφίλ σου όπως αντέχω, αδιάστατο.
Κυλάνε τα χάρδια σου σε τρύπιες στέγες για να με φτάσει η ζεστασιά σου ξέσκεπη
κι ακοίμητη στου φιλιού το γειτόνεμα.

Αποχωρισμός

Η απόλυτη πίκρα στον ήχο σου
σταύρωσε τα χέρια μου σε μια αχτίδα ακίνητη.
Σε φώναξα γαλήνη δειλιά.

Αλλιώς σε περίμενα αρχή μου
και γι' αυτό δεν κατάφερα να σ' αγγίξω.
Δεν κατάφερα να σ' αγγίξω...

Το φίλημα στο μέτωπο είν' αποχωρισμός και τ' ξερες.
Εμένα μ' αγαπήσανε οι δρόμοι γιατί ήμουν περαστική.

Να κλαις για να' ναι όλα όπως τα θες
και θα κατέβω εγώ στο τέρμα που ονειρεύτηκες
για να σε δω μια στιγμή να γελάς.

Μα θα φυλάξω και δυο βήματα για μισεμό
δικά μου όνειρα να μεγαλώσω
σε κόρφο με θαλασσινά αρώματα.

Σήμερα

Τ' αφηρημένο άγγιγμα του χρόνου με αλλάζει
αγιάτρευτα τα όνειρα που με πονάνε σήμερα
και φώτα που δεν κράτησες με σύρανε σε λήθαργους
που σ' έντυσα με ψέματα κάτι καιρούς που ξέχασα.

Η θάλασσα ακίνητη σε χρώματα αφόρητα,
η πρώτη που δανείστηκα και φόρτωσα με βλέμματα
και δάκρυα που δεν έδειξα για να κοιμάσαι ήσυχα,
αυθόρμητα προδίδομαι που όλα πια τα έχασα.

Αλλιώς

Για να μάθω πόσο στενά είναι τα περιθώρια
έπρεπε να' ρθω να κλειστώ σε στείρες θάλασσες να μπω
να κυκλωθώ απ' τα σημεία των καιρών
και οι πληγές να φτάσουν θεέ μου ως τα μάτια.

Αλλιώς θα έφτιαχνα ένα σπίτι
με μια πίστη που ξαρμύρισε τυχαία στη φλόγα μου ωκεανούς.
Αλλιώς ένα ταβάνι για ουρανό
να πετάει η αγάπη μου ασταμάτητα με νοθευμένες παρηγορίες.

Θα είχα και μια πίστα ροδοπέταλα
κάπου το πλάι να αναπαύεται το τέλμα μου.
Μα με νοτιά στο μαξιλάρι μου πνιγόταν η ολολυγή
και επιλαχόντα χάρδια δεν καρτέρεσα
Τα βράδια που δεν είχανε πατώματα οι θύμισες...

Μ' ένα κομμάτι θέα

Δέστηκε σ' ένα δίσκο από πανσέληνο ανάπηρη θωριά
και ξανοστεύει ο γλυκασμός της άνοιξης στο νοσηρό νυχτέρεμα
πως θα μας ξεκληρίσει τούτος ο ωκεανός μ' ένα κομμάτι θέα.

Τ' αυγερινά φκιασίδα που θωπεύουν ίσκιους θ' αρνηθώ
μ' ασύγγνωστη επανάληψη στο άστραμμα των ματιών μου να περάσουν,
τόσα αναθήματα π' αμετουσίωτη μ' αφήσανε να ορφανέψω.

Τώρα δεν έχω τίποτα να σου πω

Αγροικώ στην άδροση ανάσα σου μian αγάπη άδωρη
έναν πόνο άδηλο.
Κάποτε θα τα νιώσεις σαν αιφνίδιο λάκτισμα.
Τώρα δεν έχω τίποτα να σου πω.

Αχ και ν' αντάριαζε μες στη ψυχή μου ένα γυμνό σου κοίταγμα
μ' απλοχεριά τ' απόσκια των ματιών σου
να κατάκλυζα με καθαρούς σελαγισμούς
ν' αργοσαλέψει εντός σου η αλήθεια.

Είναι χειμώνας εδώ

Είναι χειμώνας εδώ.
Το μυαλό μου κομμένο σε μέγεθος σφαίρας.
Οι κραδασμοί σου στα έπιπλα.
Οι τριγμοί μου στ' ακόρντα.
Και δίχως υπόλοιπο διαγράφω τη μέρα.

Είναι χειμώνας εδώ.
Λευκά σεντόνια και ύπνος καλοκαιρινός.
Μια σταγόνα στο τζάμι μου.
Και η θάλασσα σπίτι μου.
Και δίχως υπόλοιπο αύριο μου χθεσινό.

(Αδειάζει η σιωπή μου. Φύγε από δω.
Στη σκέψη μου χαλάρωσε ιστός.
Κάτω απ' το δέρμα η ντροπή μου, φύγε από δω.
Στα δόντια να δέσει η ζάχαρη με τον καπνό ... καιρός...
Είναι μόνο θυμός...)

Να με πάρουν οι μαινάδες

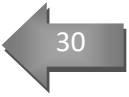
Έτσι σαν την πνιγμένη ύαινα φιλώ,
να στάξει η εγωλάτρισσα γουλιά -γουλιά το αίμα,
να βάψω ένα τοίχο.

Έτσι όπως στις γης προσπέφτω αυγή τ' ωχροφαιο χώμα,
ν' αφουγκραστώ την πρόζα του θαμμένου την αφόρητη,
να γράψω ένα στίχο.

Έτσι όπως τους μαύρους αίλουρους κοιτώ
να μασουλίζουνε τα ζούμπερα με την ηλιόσκονη
τις σκέψεις σου χαζεύω.
Εις τις σαψαλισμένες οροφές χοροπηδώντας
και στα κεφάλια μας τα στοιχειωμένα μας τα χάλαρα,
αχ, χρόνια τις παλεύω.

(Είμαι στο ικρίωμα μορμολύκειο και στοιχειό
στ' άηχα και σβουρίζω σπαστικά σαν βλήμα.
Ήρθαν να με πάρουν οι μαινάδες με κροτήματα εκκωφαντικά
και από σένα ούτε ένα σήμα...)

Ποια αντίδραση

Ποια αντίδραση θέλεις τώρα να δεις,
πες και την αμηχανία αντιπερνώ στο λεπτό,
τόσο ανυπόκριτα ξεσπάσματα αποφεύγοντας εγώ,
τόσο την αγάπη στην ανάγκη αντιθέτοντας εσύ.

Ποια σκέψη θέλεις τώρα να κάνω,
πες και το μυαλό θα κάνει αμέσως στροφή,
τόσο ανυπόνοιαστη αποφεύγοντας κουβέντα εγώ,
τόσο την αγάπη μας αλάθευτη αγαλλιώντας εσύ.

Μια βροχή

Θέλω να ρίξω μια μαύρη πέτρα στον ουρανό,
για να σκοντάψει αυτό το φως που σου υφαίνει
στα μάγουλα τα ξάστερα τα πρωινά,
να δεις πως θα τρομάξεις,
με τις σκιές των λουλουδιών στο πάτωμα.

Μια βροχή που να' ναι μόνο για το χώμα.
Μια πνοή που να' ναι μόνο για το στόμα.

Και στη σοφίτα με τα τρίγωνα παράθυρα μου μιλά
ο απόηχος απ' το μέγιστο χειμερινό
κύμα και ακουμπάει στις μετέωρες γραμμές των χειλιών μας
τις σβηστές ανάσες των νησιών που μας έπνιξαν.

Μια βροχή που να' ναι μόνο για το χώμα.
Μια πνοή που να' ναι μόνο για το στόμα.